

29è Certamen de cartes d'amor. Calafell 2022

1r premi (categoria sènior)

Amposta a 8 de gener de 2022

Jesús Serrano Pons

Amposta (Tarragona)

Amposta, 8 de gener de 2022

"Pos a mi, de gran, m'agradaria ser la reina del món mundial", em digué ma filla, en un rampell de la més absoluta sinceritat, el dia en què va fer-ne sis. "Però, de segur que, en créixer, em convertiré en algú trist i mediocre que treballarà a canvi de pocs diners com ara tu." I amb esta afirmació del tot *estabornidora* desconjuntà la meua ànima eternament despentinada i em deixà amb caretta de tardor...

Àfrica, la xiqueta a la que tu no tingueres l'oportunitat de conèixer, algunes vegades i sense avisar, s'enfada tant, que acaba per rebatre tot allò que té a l'abast. Els seus ulls s'encenen amb la ràbia més absoluta. I jo, en albirar-ho, em veig forçat a lluitar contra els meus instints més primaris per tractar de minimitzar aquell il·limitat escarrítx d'indignació infantil...

Ja em vas avisar que les xiquetes estaven fetes d'una altra pasta. I tenies tota la raó. Perquè ella és així i prou! I cal empomar-la al vol! És una menuda del segle vint-i-u que ens arribà sense avisar un any després de la teua fugida endavant i que va vindre equipada amb una sèrie d'actituds naturals que podrien arribar a definir i simbolitzar la manera de fer de la seu generació.

Afriqueta o Africana, com darrerament vol que li diguem, és capaç d'estimar amb la intensitat de tot un continent i odiar d'igual manera i a la mateixa vegada. Ella sempre viu a raig i, en mirar-la, a vegades, quedes sovint sense ni gota d'aire als pulmons. Sí, ja sé que ets del tot conscient que soc son pare i que presento un quadre asmàtic crònic des que era menut... Però l'altre dia i només a tall d'exemple, et diré que, just un segon abans d'entrar a l'escola, m'abraça tan i tan fort que vaig desitjar, amb totes les meues exigües forces, fer durar aquell efímer instant d'amor absolut tota una vida ben sincera, de tan emocionat com estava davant aquell cenyiment amorós del tot imprevist.

¿Saps aquells contes de príncipes sense estridències que són suaus com un núvol de sucre dolç, porten cabells guarnits amb llaçades de mil colors i presenten una pell clara i fina com una platja a l'hivern? "Pos" Afri... cana és tot això, però just a l'inrevés. Perquè, com tu ja deus saber, hi ha príncipes, no moltes, a qui no els agrada el fet de passejar agafades de la mà i portar-se bé. Elles gaudeixen de córrer descalces per la cuina i saltar sobre el sofà i dur els genolls eternament pelats i embrutar-se la roba amb pintura de colors llampants. I menjar allò que els ve de gust tot barrejant galetes de xocolate amb pernil i

maionesa i patates de bossa i plastilina. I beure a glopades desfermades d'aquelles que et fan agafar set i en acabar demanar-te un altre got ple fins vessar i després fugir corrents sense donar les gràcies. Princeses de cames escanyolides, pestanyes infinites i ulls somiadors que porten el monyo sempre despentinat i fan olor de llapó i de granota. Princeses amb una dicció desordenada, moltes ganes de viure i un somriure excessivament encisador. Princeses que a tota hora són i seran les ames de la casa, de la plaça i del carrer, de la pera i la maçana i de la flor del taronger...

Diuen que tots ens hauríem d'actualitzar el nom a mesura que la vida avança. Per què si, en fer-nos majors, no som iguals que quan érem menuts, no seria lògic que ens anomenàrem d'una manera diferent? I potser tenen raó, però l'altre dia, avui en farà tres, després de rumiar una estona ben llarga sobre esta afirmació del tot categòrica vaig decidir fer allò que sempre em vas ensenyar i allunyar-me dels camins més transitats per adonar-me que n'hi ha d'altres que val la pena explorar. I, en el cas concret de l'elecció del nom de ta neta, trobo que l'encertàrem del tot...

Si hagueres xalat, bandida!

Una besada ben forta..., allà on estigues.

Ton fill que t'enyora.

Finalista (categoria sènior)

En aquest món

Pseudònim: Lia Moragas

Centelles (Barcelona)

En aquest món que no para de girar ni que la Mireia Portas deixi Polònia.

En un món on només li tolero la pizza amb pinya a la persona que dorm al meu costat, perquè la Cèlia m'ha convençut, m'ha demostrat que no s'ha de coincidir en tot per estimar, que n'hi ha prou de compartir un tros de vànova i pizza hawaiana per sopar.

I perquè és l'única persona que no ha iniciat una batalla per discutir sobre qualsevol cosa, ni mai no m'ha suggerit que em tregui les corbates de ratlles quan porto la camisa de llunes.

Perquè només a ella li queda bé menjar croquetes amb els dits... I l'entrepà d'hamburguesa.

Que em pregunto de vegades a qui se li va ocórrer aquell entrepà tan poc pràctic i tan deliciós alhora.

Una mica com fer submarinisme, que me'n veig un bull per enfundar-me el vestit de neoprè, però se m'oblida tot quan entro al mar.

En aquest món fet de contradiccions.

Que abans només escoltava música clàssica i ara de tant en tant em trobo picant amb els dits al volant quan en sona una de reggaeton a la ràdio.

Contradiccions, les meves preferides, les que s'amaguen als teus ulls quan et demano si et ve de gust anar a sopar a fora i tu que em dius que no saps si provar el nou japonès o anar al tailandès de sempre, encara que al final sempre acabem a l'italià.

Perquè les contradiccions només et queden bé a tu.

Tu, que amb la teva paciència vas aconseguir que cuidés bé un bonsai i em durés més que totes les altres plantes. A casa meva, abans que arribessis tu, només sobrevivia l'heura, però poc mèrit hi tenia jo, si era l'única que vivia fora de casa i la pluja era qui es cuidava deregar-la perquè ocupés ufanosa tota la façana nord.

En aquest món que tots volem escalar, però el cim sovint es troba més avall, en les dunes dels teus llavis fets amb la textura dels núvols d'aquell dia que vam voler anar a caminar i al final ens vam quedar al cotxe perquè no ens posàvem d'acord en la ruta, i ens vam perdre al seient del darrere en un mapa que només saben les estrelles.

I, de moment, ens guarden el secret.

En aquest món fet de lluna i oceans, i una mica també de selves que només els valents s'atreveixen a explorar. Jo era a punt d'entrar a una quan em vas conèixer, i al final vaig canviar les plantes exòtiques pels geranis, especialment des que vam anar a viure junts i vaig descobrir que, sovint, en les petites coses hi ha els plaers més grans.

Mai no m'hauria imaginat que llevar-se al costat d'algú et pogués omplir... de tanta felicitat.

Mai no m'hauria imaginat que amb un somriure n'hi havia prou per esborrar un mal dia.

I per fi sabia la quantitat exacta per regar els geranis sense originar una cascada al terrat...

I tot això m'ho vas ensenyar tu, amb una paciència infinita que em traslladava a la lluna i una mica més enllà.

Però sempre tenia ganes de tornar; la lluna és un lloc per als enamorats que somien plegats.

I fer camins i desfer nusos que ni els mariners més experts aconseguirien desfer si no fos entortolligats sota els llençols i remant en la mateixa direcció.

Perquè el timó quan l'agafen dos o estan ben avinguts o es parteix en mil bocins.

I els petons que curen i les abraçades que reforcen.

Però tot això no t'ho he d'explicar, perquè tot això m'ho vas ensenyar tu, amb la paciència infinita d'una florista que neteja un test buit i, mirant-te als ulls, et diu «i això, si tens paciència i constància, es convertirà en l'amor més gran que hagis vist mai».

En aquest món tan gran, trobar-te a tu.

I perdre'ns a la lluna. I cultivar bonsais plegats.

I regar els geranis amb l'única certesa que tu i jo som com la pluja i l'heurea, que en tenen prou amb una abraçada... per seguir existint.

Finalista (categoria sènior)

Hola, desconeget!

Mònica Farre Termes

Banyeres del Penedès (Tarragona)

Avui he vingut al teatre a veure l'obra on hi fan ploure de veritat, però això tampoc ha sigut casualitat. Ho sé perquè, mentre els aspersors gegants s'encenien sobre l'escenari, i els actors cantaven i ballaven i quedaven ruixats d'una pluja tan constant com intensa, jo era a platea sense parpellejar, abduïda pel corrent de l'aigua, veient com el meu present i jo érem justament allò: una pluja que no para i fa el seu curs.

I després, un segon en una baixada de parpelles, dos segons en un petit gir amb el cap, tres segons en una pujada de parpelles, quatre segons en un lleu descens de la barbeta, cinc segons enmig d'una inspiració profunda: m'he topat amb tu.

No sé què ha sigut. Com puc saber què hi ha darrere d'una cosa que hem anomenat "casualitat" de tant com costa d'explicar?

Potser m'hi ha empès la meva fam de mirar, d'aclaparar i retenir l'espectacle per endur-me'l sencer cap a casa, o potser tot el contrari: un petit moment de mosca volant, un estossec de lluny, el fred a les mans. O res de tot això. Potser veure't ha estat una peripècia volguda per la meva pluja interna que, d'una manera microscòpica, m'ha fet xipolleig entre les pestanyes i les pupil·les i les ha ordenat amb lleugeresa: "Cap allà, cap allà".

El cas és que els meus ulls s'han dirigit cap a la fossa d'orquestra, sota l'escenari, darrere el piano. La mirada se m'ha quedat parada sobre les teves mans i de seguida s'ha afanyat a resseguir-te els braços. Llepaves les tecles amb els dits, les acaronaves i després les espavilaves, les mastegaves –cada-una-tota-l'estona– per fer-me-les parlar. I em deies: "Hola, desconeぐada. Jo parlo així. Soc algú que et pot fer sentir diferent".

A dalt l'obra seguia, però jo ja no sentia què cantaven, no sabia què deien, quants n'eren, ni si encara ballaven sota la pluja. Només sentia aquella melodia dolça i clara que venia de tu, que sortia de tu i que em deia tantes coses de tu.

En una bombolla d'amfiteatre, de butaques atapeïdes, d'escenari, d'actors que entraven i sortien, d'aplaudiments, de camerinos, d'attrezzo, d'il·luminació, de traspunts, de directors, de perruques llampants i vestuari exuberant, de subdirectors, de bateria, flautes i

saxos, violins i violoncels, trompetes i trombons, només hi eres tu. Només sentia com el so del piano sortia a batzegades de dins teu i m'anava omplint un racó de dins meu.

En aquest moment jo només podia viure dins del meu pensament. He començat a veure com una bombolla daurada ens embolcallava: una capa fina plena de llum que sortia des del respalder de la meva butaca i arribava fins a la fossa d'orquestra cobrint-vos al teclat i a tu. Tot quedava aturat, aquella altra realitat se'm convertia en un quadre plàstic, amb públic de mentida, i un decorat i uns actors que no es movien. Jo m'aixecava i caminava per entre les butaques sense el comptagotes del temps. Arribava a la fossa, passava de llarg dels altres músics, i venia fins al teu tamboret. Et mirava les mans i els ulls, i m'asseia amb tu. Semblava que flotéssim dins la bombolla. Rere les ulleres, les teves ninetes m'explicaven que van cosides per un fil musical profund i senzill que travessa les coses, que s'hi planta a sobre amb suavitat, els va traient capes puntejant-les amb els dits fins que n'arriba al fons, i així és com les veu, les vol i les estima. Sense cap artifici.

Els aplaudiments m'han fet tornar a la realitat de la meva butaca. A l'escenari hi estava caient l'última pluja. Però després de les salutacions dels actors, del corrent de gent sortint per la boca del teatre i deixada anar altra vegada al carrer, no t'he tornat a veure. Per un moment he desitjat escrutar cada racó i cada persona per trobar els teus ulls, les teves mans i els teus braços, però de seguida he descartat la bogeria. Després he enfilat el carrer i m'he preguntat si la meva bombolla daurada feia prou llum per esventar aquella riuada de gent anònima, si la meva bombolla daurada tenia la intensitat suficient perquè em veiessis entre la multitud.

Un cop al tren, de camí cap a casa, m'he posat el portàtil a la falda, l'he encès i he fet el que faig cada dia: llepar les tecles amb els dits, acaronar-les i després espavilar-les. Però avui les mastegava –cada-una-tota-l'estona– per fer-te-les parlar:

Hola, desconegut!

Finalista (categoria sènior)

Neonatal

Marta Gine Janer

Lleida (Lleida)

Estimada filla,

Nou mesos, divuit dies, durà, la teva estada al món! Les teves petites cèl·lules apassionades creixen: tenaces, volien ser llinatge! Mes sense llum dedins, néixer va ser començar la fi?

Mar endins et buscava, filla! Un dia, i un altre! Mai no retornares*. Des d'aleshores, res no es nou, tot és ahir*. Tenacíssima recança, record extenuat: mirada grisa, febre segura, dolor que embaixa. Deixar l'esperança enrere, caminar mirant enrere: parada en un cantó, no sabia on anar, em fiu un arbre de pena, un arbre d'espant...

Cada matí, en despertar-me l'ahir es deixondeix i esdevé més viu que mai: tinc un tros de mort viva a dintre meu* i viu de la meva vida! No estic sola, però soc plena d'enyor, soc el rostre mort d'un adeu*... Nou mesos vam viure plegades: vaig ser un cau sense un déu enginyós?

Només em resta el teu breu record: tot el dia penso en tu, tot el dia somnio amb tu; que l'oblit no em guanyi, o et perdré del tot! I restaré per sempre més plomada, mutilada, amputada...

I una culpa, violenta, resistent, amagada al fons del viure: per què jo? Per què tu? Què vaig deixar de fer? Què hagués hagut de fer? Dins meu, habita un monstre fosc?

Sentenciada al dubte, a un plus d'adoloriment, inspiren i expiren les hores d'un viure ert, reclòs en retrets! Vida, ànima hereva de l'ahir: camí transitat per violents cavalls que m'arrosseguen sobre el fang!

Quan torno a casa, camino tocant els murs, com si m'amagués d'un monstre que m'empaités. A les nits, malsons. Una bromada obscura m'embolcalla fins ofegar-me: una bola sòlida puja de l'estòmac fins a la gola. Em desperta suada, sense força: nits a la intempèrie, on les estrelles s'oxiden com xinxetes*.

Com acceptar-me, ara? Em defugen els coneguts: no saben què dir-me... És massa dur estar amb mi! Els amics em diuen que no plori i la pena és fa més gran dins meu... Què difícil, la fraternitat... Com trobar la sortida del laberint i la penyora pel dol?

* Variació a partir de Vicent Andrés Estellés.

* Pere Quart, Joan Oliver.

* Vicent Andrés Estellés.

* Carles Camps Mundó.

* Mario Benedetti.

La lluna no il·lumina nous conceptes. El cel no dona explicacions: s'enfonsen les il·lusions; frustrades, resten només deixalles de sentiments i d'esperances*.

Un dia qualsevol, en creuar el carrer, s'atansa un furgó. Corro per travessar:

—Mort, dolça abraçada!

Esfereït, el xofer frena de cop: ha estat a punt d'esclafar-me!

—Soc desistiment: extinció entre la boira...

Trobo, però, una altre suïcidi per no finar del tot: ales eixalades, replegades, tancades... El meu cos parla, tal una proclama... El rostre s'altera: dents serrades, que el fred soc jo. Cara desfaïçonada, d'harmonia mancada. Esquena desarticulada: ni verticalitat, ni flexibilitat...

*

Mes un dia feliç arribarà: torno a ser mare! Una nina cofoia naixerà i creixerà vertical! I serà gerani de flors! Filla, bocí esplèndid de la meva pròpia sang! Espurna i estel a qui estimar més enllà de tot! Per uns instants, el monstre d'un temps passat es bescanvia en onada i mar: la teva presència és sol i ocell! Vull donar-t'ho tot!

Pro... en sé, d'amar? Neixes, filla, d'una mare lliure? O t'emmetzino estimant-te per dos? Princesa desposseïda del seu jo!

Soc només repetició, trossejada pel record?... Et faig, filla, reina de les meves despulles, de la meva tardor ombrívola, de la meva pell poruga?... Segregó sal bruta quan voldria horitzó blau? El record de la morta m'omple de sang! Maternitat, buc emissari del primer fracàs... Què fer d'aquest jo impostat que se'ns aferra?*

M'embolcallo en una doble torxa: l'amor que vaig donar a la primera, l'amor que sento per la segona... Perquè vull vèncer el temps descobrint noves mides per afinar velles mesures...

Ara començo, un nou camí: el voldré podar amb les meves mans, cavar i cavar per trobar el que és profund, sense enfonsar-me, ans elevant-me, per tornar a estimar*. Adolorida, m'obro a un món nou, he deixat enrere els camins deserts...

—Filla, vius dins meu, al voltant meu... Ja no et traeixo, però, si no penso en tu! Mai seràs oblit!

—Seràs per sempre més fragilitat i una força gran que portaré en mi, la vida durant...

* Gemma Gorga.

* Montserrat Abelló.

* Joan Margarit.

Finalista (categoria sènior)

Blue note

Manuel Fernández de la Cueva Villalba

Madrid (Madrid)

Hola Iria:

¿Qué tal estás? Como podrás imaginarte; me ha costado mucho escribirte estas letras porque no estoy acostumbrado. Ahora solo espero que sean de tu agrado.

Bien sabes lo enamorado que estoy de ti y, por ello he pensado darte una sorpresa con esta carta en la que me gustaría, sinceramente, describir nuestro amor porque también tenemos nuestras discusiones.

Precisamente estos roces me han hecho pensar que nuestro amor es como la "blue note" en el "jazz" que, como tú bien sabes porque eres una artista del violín, se utiliza para romper el patrón establecido; también se utiliza en el "rock and roll" y en el "blues". Es curioso porque la "blue note", al ser distinta, es la nota que dota de personalidad y belleza la melodía de estos estilos. Al ser diferente da alegría y luz a la monotonía de esas anónimas melodías y todo esto lo consigue porque su aparición es tan inesperada como llamativa. ¡Te das cuenta!, la "blue note", no solo es una nota libre, sino que no tiene miedo a ser diferente porque sabe que su alma, honesta y sincera, actúa con naturalidad. ¡Qué bonito!, y ¿no piensas tú que es como nuestro amor?

Los músicos, como los enamorados, deben respetar el ritmo, el compás, los silencios y los demás recursos para que, al introducirla en el patrón musical, dote de originalidad y creatividad la canción.

Iria, te escribo esto porque tú has sido la "blue note" en mi vida. De verdad que nunca pude imaginarme el mundo de sensaciones que despiertas en mí. Siempre estás ahí, entre los patrones monótonos de mi vida apareces tú. La armonía de tus gestos, de tus miradas y tus silencios han hecho que mi vida sea una sorpresa. Eres tú esa nota azul que dota de naturalidad y originalidad nuestros sueños.

Por todo esto, Iria, muchas gracias. Si tú me has dicho muchas veces que la palabra es una foto del corazón y tú me has dicho: "Te amo"; yo te respondo que tú eres la "blue note" que dotas de belleza y armonía la melodía de mi vida y yo te digo: "Te amo".

Que no cambien nunca nuestras notas azules que, aunque sean diferentes, son las que dotan de originalidad y personalidad la melodía de nuestra vida.

Desde nuestra ciudad, año 2022.

Finalista (categoria sènior)

Nos vemos pronto

Juan José Reyes León

Almendralejo (Badajoz)

Se me hace extraño esto de escribir una carta. Hace años que perdí la costumbre, pero no he encontrado mejor forma de expresar lo que siento. Nunca pensé que podía amarte sin conocerte, solo habiendo escuchado hablar de ti. Tú, tan cerca y tan diferente, con tus singularidades. Con tus costumbres y tus rincones, con tus alegrías y tus miedos.

Siempre pensé que son más las cosas que nos unen que aquellas que nos separan. Siempre pensé que tú supiste reconocer que formamos parte de ti. Tú también de mí, cada vez más.

Ahora, sin pensarlo, he llegado hasta a ti, sin moverme del sitio. Has sido tú quien apareciste un día, sin esperarlo. Tu lengua, tus costumbres y tus tradiciones se han convertido en parte de mi vida. Llegaron poco a poco, sin hacer ruido. Pero sigo sin conocerte.

Estoy convencido de que el día llegará. Estoy convencido de que el amor que ese chico trajo a mi tierra me llevará pronto a la suya, a ti. Ya no concibo una Navidad sin un Tió, un día del libro sin una rosa o un San Esteban sin canelones. La ilusión y la alegría que me transmite al hablar de ti solo la recoge la palabra pasión. Es por eso que sé que el día llegará pronto. Y me gusta pensarlo e imaginarme recorriendo tus calles, viendo tus banderas y contemplando a tus gentes. Me gusta imaginarme escuchando tu acento, oliendo tus rincones y degustando tus sabores. Me gusta imaginarme, me gusta imaginarte. Y así será hasta que nos encontremos, hasta que tu camino y el mío se unan aún más, hasta que la imaginación se convierta en una mirada, en una conversación, en una sensación. Me encanta mi tierra, sí. Y me gustas tú. En breve estrecharemos nuestras manos. Te quiero, Catalunya. Nos vemos pronto.

Finalista (categoria sènior)
En un lugar especial
María Dolores Martínez Gea
Múrcia (Múrcia)

Querida amiga:

Me siento insignificante, solo, olvidado, nadie me presta demasiada atención. Desde este lugar lo veo todo, nadie parece consciente de ello, pero reconozco que en este sentido soy afortunado. Veo gente pasar todos los días por delante de mí. Unos se quedan un rato junto a mí, otros se van y al cabo de unos días vuelven; otros se van y no vuelven nunca más, pero ninguno de ellos se percata de mi presencia. A los que se van no puedo llegar a conocerlos, pero a los que se quedan, sí.

A mi lado hay un banco, donde se sientan personas a lo largo del día, de la semana, del mes, del año... Todos son diferentes en su cuerpo externo y en su alma. Todos tienen energía y luz interior, brillan sin darse cuenta y su vibración llega hasta mis entrañas. Son únicos, tienen vidas muy distintas los unos de los otros. Llevo mucho tiempo aquí, ya no recuerdo cuántos años han pasado desde que llegué, soy el más viejo del lugar y el primero que habitó este trozo de tierra.

Todas las personas que se sientan en el banco cercano a dónde me encuentro, hacen algo: hablan con otros, piensan, lloran, descansan, leen... cada uno con su sistema de pensamientos, experiencias y creencias. Las veo como lo que son, personas que un día pasaron cerca de mí, llegaron a mi vida porque el destino coloca a cada uno en el tiempo y espacio que desea.

Soy testigo mudo de gestos, palabras, conversaciones. Esas palabras que se las lleva el viento, las deshace sonido a sonido y vuelan alto. Yo las escucho todas, siempre les pongo atención y, sin que lo sepan, los acompañó. Tiene su parte positiva el que no recaigan en mí, hago poco ruido, no soy muy hermoso, ¡para qué negarlo!

Una señora pasea con su perro alrededor de mí, niños que corren entre juegos y risas, ancianos solitarios caminando despacio, sin prisa por llegar a ninguna parte, saboreando los instantes que no volverán, sintiéndose cargados de vivencias que los hace sabios. Las parejas de enamorados pasan muy cerca, es muy rara la jornada en la que no veo alguna, no les importa el calor, el viento ni el frío, solo les basta estar juntos. Y me doy cuenta de que muchas veces las palabras sobran, no son necesarias, solo importan los gestos, las caricias, las miradas, los abrazos y los besos. Y yo, desde mi estratégico lugar lo veo todo, lo escucho todo, nada se me escapa, soy testigo mudo de las historias de los que pasan a mi lado. Pero esta tarde ha sido distinta, llena de energía, se ha iluminado toda mi materia cuando alguien se me ha acercado demasiado. Me ha mirado despacio, de abajo hasta arriba, atento, y me ha hecho una foto con su móvil.

- ¡Eso sí que me ha llegado!

- ¿Por qué una foto a mí?, si no soy nada...no destaco por nada especial entre los demás...

- ¡Ah! ¡ya sé! ¡ya conozco a ese hombre!

Es el mismo que estuvo hace dos semanas con una mujer bajo mis ramas. Nunca olvido a nadie, todos me importan demasiado. Lo recuerdo todo: sus perfumes, sus emociones, sus esperanzas, sus almas. Este hombre aquel día se estaba despidiendo de aquella mujer, deseaba que no pasara el tiempo en ese determinado momento para no tener que alejarse, pero lo estaba haciendo ya, con ese abrazo fuerte, verdadero, de corazón, con esos dedos entrelazados que se apretaban hasta que dolían...pero no estaban solos, yo estaba junto a ellos, los vi, los escuché, se arrimaban a mí buscando cobijo para no sentir el frío que les traspasaba hasta la ropa.

No todas las personas que pasan cerca son especiales. La mayoría de ellas va en "piloto automático", con sus mentes ocupadas en sus pensamientos de un lado para otro y no las nota relajadas, en paz consigo mismas. Pero a otras no las siento dormidas, me transmiten que han despertado y están atentos a la vida misma. Después de dos semanas he visto el vacío en los ojos de aquel hombre, el vacío de la pérdida, de la renuncia y el dejar soltar un amor imposible. Y no puedo hacer nada para ayudarlo, no lo puedo consolar al menos un poco. ¡No puedo hablar!, solo observo, escucho y siento. Pero hoy es un día distinto, no me siento como un simple árbol viejo, de tronco ancho y largo, con mis ramas caídas, plantado en un lugar del parque con mis raíces muy profundas hacia abajo como queriendo buscar una conexión con el centro del mundo. Hoy me siento feliz, agradecido. He visto al hombre de mirada triste. Ha hecho algo y me he dado cuenta de que sí puedo ayudar. Porque me ha vuelto a mirar, sólo a mí, muy concentrado, ha cogido su móvil y me ha hecho una fotografía. Lo he seguido observando atentamente, esa foto la ha colocado como perfil en su móvil, bien encuadrada, bien iluminada... como lo que soy, ni más ni menos. Mi autoestima ha crecido enormemente, he comprobado que puedo ayudar, ese hombre se ha marchado caminando lleno de vitalidad, guardando su teléfono y sabiendo que en cualquier momento puede ver esa fotografía para no olvidar nunca un amor en un lugar especial.

Hasta siempre.

Finalista (categoria sènior)

Nuestro deseado, arrugado y desaliñado amor

Elva Banfi Beltran
Calafell (Tarragona)

Calafell, 16 de febrero de 2022

Es curioso, cómo aprendes a ignorar aquello que se convierte en rutinario y monótono, haciendo que llegue a difuminarse hasta convertirse en el aliento de un recuerdo. Y, simplemente, desaparece. Creo que eso pasó con nuestro deseado, arrugado y desaliñado amor.

Nuestro deseado amor, aquel amor neonato, el amor de la impaciencia, de la urgencia por vernos. El que olía a palomitas en el cine y al ambientador de pino del coche de tus padres. El que nos atacaba al pecho, al estómago y... más abajo. El que solía absorbernos las tardes de domingo. Ese deseado amor que unificó nuestras agendas, amigos y familia. El que nos erizaba la piel, aunque no hiciera frío, al empaparnos con nuestro aliento. Ese amor me hacía libre, ¿a ti no? De ese amor nos quedan fotos, algún video y mucha nostalgia.

Nuestro arrugado amor, el que fue perdiendo tersura con el uso. Ese que huele a comida casera y pañales, a ambientador y mopa húmeda; a domingos de plancha y peli. Ese amor que ataca a la cabeza y las piernas. Te adormece y consuela. Ese amor me calmaba, ¿a ti no? De ese amor nos quedan un niño, una niña, tres gatos y un hogar vacío.

Y, por fin, nuestro desaliñado amor. Ese que no se peina ni se afeita. El que ya no pretende ni ambiciona. El que ya no nos ataca. Este desaliñado amor que huele a billete usado, a cuarto cerrado y a desencanto. Este amor me ahoga, ¿a ti no? De este amor nos queda todo.

¿Qué haremos con nuestro deseado, arrugado y desaliñado amor? ¿Lo vestimos de domingo? Con un buen traje oscuro que lo haga elegante. Quizás un poco de colorete para que no se le noten los años. Y también colonia, ¡muchísima colonia! Para que nos asfixie de ilusión. Lo podemos sacar a pasear por las calles, a ver si el sol hace que crezca y nos trepe por los pies y los brazos y el frío nos obligue a acurrucarnos sobre él. ¿Crees que nos aguantará toda la semana?

¿Qué haremos con nuestro deseado, arrugado y desaliñado amor? ¿Dejamos qué se vaya, qué nos olvide? Lo podemos subir a un tren y ver como empequeñece enmarcado por una ventanilla entelada. Mientras, le podemos decir adiós cogidos de la mano. Solos, en un andén lleno de otras personas cogidas de la mano despidiéndose de sus amores deseados, arrugados y desaliñados.

¿Qué haremos con nuestro deseado, arrugado y desaliñado amor? ¿Nos lo podemos repartir? Puede ir contigo una semana y otra conmigo. Hacer vacaciones por separado con él. Así nos turnaremos, inmóviles, en esas fotos coreografiadas llenas de bocas iluminadas y ojos apagados. Quizás así le echemos de menos.

¿Qué? ¿Qué hacemos con nuestro deseado, arrugado y desaliñado amor? Ven, vamos a mirarlo, aún está ahí.

Finalista (categoria sènior)

Un ventall de sabors

Jennifer Rodà Casado
Olot (Girona)

Estimada,

Tens uns cabells com un grapat d'espaguetis cuits al punt: llargs, groguencs i amb una certa rigidesa. Els teus ulls són dues ametxes acabades de sortir de la closca. El nas, envermellit i tou, és una maduixa collida en el moment de màxima esplendor. Un parell de patates al caliu amb un polsim de grans de sèsam al damunt et fan de galtes i de pigues. Els lòbuls de les orelles s'han convertit en nabius sucosos. I dues tires de pebrot escalivat, amb aquella olor de socarrim agradable, són els teus llavis, que amaguen unes rengleres perfectes de pinyons.

El coll, prim i esvelt, és un rotlle de formatge de cabra, i un bon tros de llom a la sal —d'aquella gruixuda, que es troba en mastegar-la— és el teu tronc, i alhora la teva esquena, i d'ells en surten quatre canelons —braços i cames— elaborats de manera artesana i farcits amb una pasta feta de llagostins, gambes i llamàntol. Per acompañar-los i per sucarr la beixamel que regalima per tot el cilindre, els colzes i els genolls m'ho han posat fàcil i s'han convertit en crostons de pa de sègol, i el cul, en panets de cinc cereals. Els deu dits de les mans són neules tradicionals, d'aquelles que els pastissers de tota la vida encara pareixen d'una en una, i els dels peus, tenen llepades generoses de xocolata negra amb un deix de canyella i de vainilla que fan veure les estrelles en ple dia.

Tota tu, de dalt a baix, ets tan gustosa i appetitosa que no em cansaria mai de menjar-te, d'assaborir-te, de tastar-te. I en moments que encara em queda un budell buit —per gana real o per pura golafreria— sé que puc recórrer als flamets dolços d'ou i d'encenalls de coco que et fan de pits i a la cirereta confitada que et corona el melic.

Esperant el moment de degustar-te,

Boira

Finalista (categoria sènior)

La playa

Pseudònim: Auroch

Playa Honda – San Bartolomé (Lanzarote)

Hola, mi amor.

Hoy volvemos a esta playa en la que nos conocimos. El día es frío y desapacible, como aquel de hace ya tantos años. El invierno la ha dejado vacía, el mismo invierno que siento yo en mi interior. El amenazante risco se eleva por encima del arenal y los bañistas y turistas que lo pueblan en verano han huido hacia el sur, de clima más benévolos y olas menos agresivas. No consigo entender por qué hoy te tienes que ir, por qué me vas a dejar después de tanto tiempo compartido de felicidad y amor. Tu partida me destroza por dentro, pero sé que tengo que afrontarla.

Tu amor llegó a mí como un voraz fuego que me prendía por dentro y me llenaba de vida, pero ayer se extinguió al no encontrar material para consumir y se fue reduciendo hasta que sus últimas brasas se redujeron a humo. Como una impetuosa inundación que me colmaba de alegría y que al avanzar se encuentra con una tierra yerma y seca en la que terminan por filtrarse sus últimas gotas entre las grietas. Como una enérgica tormenta que me removía todo mi ser y que al llegar a las altas montañas choca contra ellas y va perdiendo su fuerza hasta convertirse en una brisa suave que transita débil por los barrancos más escondidos. Como una copiosa nevada que me cubría de dicha y que un sol inmisericorde abrasa derritiendo lentamente su manto blanco hasta que el último copo se convierte en agua, cae en tierra y desaparece.

Te me escapas de entre los dedos como el agua clara de un manantial. Me dejas en la total oscuridad como el sol que prodiga su último destello de luz y desaparece tras el horizonte. Sé que por mucho que llore no podré cambiar el destino y en unos momentos desaparecerás de mi vida para siempre.

Me aproximo a la orilla y una lágrima surca mi mejilla. Acerco mis labios a ti buscando un último beso pero no siento el calor de antaño. Mis labios solo sienten el frío cruel de la urna. Cuando la abro, el viento esparce tus cenizas entre el mar y la arena de la playa. En un último instante creo ver tu imagen querida dibujada por el polvo contra el perfil del horizonte en la lejanía antes de ser tragada por las olas. Doy la espalda al mar y me alejo llorando de tí hacia el que fue nuestro cálido y acogedor hogar y hoy me parece la más gélida e inhóspita de las prisiones. Volveré a esta playa cada vez que quiera estar contigo.

Escribo estas líneas a la luz de una vela. Acerco una esquina del papel a la llama. Ya está ardiendo. Espero que el humo lleve mis palabras hasta donde quiera que tú estés.

Adiós, amor.

Finalista (categoria sènior)

Encara no esberlis la nit, albada!

Àngels Solé Iniesta
Reus (Tarragona)

Bona nit, estimat,

He anat observant la tarda, quan es tenia d'un cel rogenc i anava declinant a una foscor. Ha costat fer-se de nit, de veure la primera estrella. Els dies comencen a allargar-se, com el meu anhel de veure't de nou. S'atansa la primavera, esclaten les flors i el sol comença a ser generós, mentre que en el meu cor l'hivern ha quedat encallat.

Espero que arribis com sempre feies durant aquesta tardor, quan les fulles formaven una catifa en el passeig dels plataners, per on passegàvem junts agafats de la mà, mentre que tota la ciutat dormia. Tu apareixies, com una lluna plena que dona tebior a la nit més negra.

Em vas ensenyar llocs plens d'encant, on l'aigua dels rierols semblava cantar, com quan a cau d'orella em parlaves. Aquella immensa platja de dunes on el vent ens ajudava a fer volar un estel, dient al cel com ens estimàvem i perdre's en refugis de muntanya on la neu pintava paisatges idí·lics, com el nostre amor.

Recordo la teva mirada, que m'encisava tant, oblidant-me que estava somiant, recordo els teus dolços petons... Gràcies a tu em depredava cada dia amb els ulls d'enamorada. L'albada esquinçava un nou dia i jo començava a comptar les hores, esperant que la tarda caigués de nou, per tornar-te a veure.

Et vas acomiadar com sempre, amb una abraçada immensa, plena de tendresa. Aquests dies he despertat amb la claror de dia, sense gairebé haver dormit. He intentat buscar el teu rostre en milers de rostres pels carrers, pel metro; he intentat escoltar la teva veu, aquella melodiosa veu i no l'he sentit; he intentat percebre la teva olor. Sabia que eres un somni. M'havies alegrat les nits plenes de poesia, seduint-me una nit, una altra i una altra nit. M'havies omplert la vida d'il·lusió, i ara no sé què és millor, si viure per somiar o somiar per viure, perquè t'he somiat per estimar i de cop porto tres nits en blanc esperant per somiar, i tan sols visc els records dels teus somnis.

Avui no sé si m'adormiré entre passiflora i valeriana. Demanaré a l'albada que no tingui pressa per esberlar el cel de la nit, per si de cas tornes al meu costat.

T'esperaré adormida, perquè tornis a embriagar-me de vida els meus somnis, perquè m'estimis com ningú fins ara ha fet i em facis sentir tan enamorada, dolç somni!

Finalista (categoria sènior)

Júlia

Pseudònim: Júlia
Barcelona (Barcelona)

Júlia,

Voldria un accés a tu que fos tot ver, sempre en el pla de la realitat i la constància. Voldria la nostra vida quotidiana, com un vent, sense cap por. Voldria que el matí fos cada dia i que abandonis la força i t'agafis a l'amor de tu en tu, i deixis que entri la llum en els nostres rellotges per donar-te la mà i fer caure la corretja. Els nostres segons seran terra humida i olor de nespres, t'ho prometo. Farem un camí a poc a poc, sense marges ni pressa. No t'exigiré res, que tinc l'espera llarga des de fa molt temps. Per tu, tota per tu, que vincles el teu cos ben a la vora dels altres i, com una tortuga, enretires el cap dins la closca si algú t'espanta massa. Tens la pell freda i vas de pressa per dintre. La teva sang alterada escup els motors i jo prego perquè estiguis tranquil·la, i acariciar-te els nervis de les fulles amb un sol que es pon. Si pogués tenir aquests dits, així ho faria: amb el taronja del tard i la calor del cor. T'estimo molt i t'ho dic poc. Admiro la teva persistència en tot, en tu. Estimo la teva solitud estranya i els teus amagatalls de llum. Això que et torna inaccessible, aquest misteri teu malgrat l'expressivitat massissa del teu rostre, malgrat tota tu com una casa oberta que ho demostra tot, que ho dona tot, que tot ho pot. Jo sé, però, que en algun lloc és sols apparent la despulla teva del cos a la llum blanca. És difícil que els altres ho vegin, però jo et sé. Rendeix-te. Rendeix-te a tu. Què vols? Faré, als tresors secrets del ventre teu, una fruita daurada: que creixi en tu l'or dels naufragis que escomets, la intransigència que et tens a tu mateixa i els pous de duresa i calç que et castigues als pits. Fabriques, de vegades. T'ho veig en els gestos i als cantons de les celles. Si ho deixessis anar seria rotunda, la meva alegria. Allibera't dels trencalls neuròtics que arrossegues contra tu. No et torturis més. Ets com ets, no deus res a ningú. Rendeix-te. Voldria fer-los fora dels teus pensaments, a tots els altres, als judicis, als vilans del teu poble neuronal. Estaràs bé. Jo hi crec, en tu. Vull veure't créixer, que vagis allà on vulguis dins la teva solitud mundana. Camina i equivoca't i encerta i sobretot confia. Jo hi seré. Faré dintre del teu ventre una fam de vida, un sol lluent i un crit d'ocell, un vol lliure com un plor de cel i una història nova, que revolta el que és antic. Escriu cançons i riu més fort encara i signa un compromís amb tu i que digui: "Floreix com la lluna i fes flors de nit, de colors nous, inconeguts: teus. Atansa't a la gent des d'allà on vulguis, des del teu planeta, i no et passis comptes mai més. Deixa't en pau d'una vegada. Diverteix-te, viu! Els teus amics hi són (els que hi són de veritat). Despreoccupa't de la gent i introduceix-te a cada món, a cada lloc, a cadascú en el que és present. Al final, només compta el líquid persistent del temps i els cossos, i aquesta és l'única casa." Jo, quan et sento cantar, estic més viva: canta. T'enyoro en el silenci quan fa massa temps sense cap melodia i es fossilitza el plor si no em mous l'ànima en veu. Fes els teus desitjos teus, que tu pots, que jo coneix la teva força i el teu caos, i m'encanta, m'apassiona, m'omple tota. Tens una força arrasadora i ets un foc que impregna tot metall i el fa roent com la vida. Viu, viu! Clava les arrels en alguna banda. Si us plau. Pots merèixer, pots ser i construir i aixecar una casa i fins un poble i fins el món, Júlia. Creu, creu en tu. Sé que ho fas, per això et vull i

quan caus t'aixeques i jo sé que ho fas, però si ho fessis més, i verament i en tu, i si aquest abandó injust que et tens amb tu mateixa jo el bufés a cada dent de lleó (perquè ho faig, i tu saps que ho faig a cada flor) i si es complís i les espires germinessin dins la teva pau i la duresa es trenqués tota i pogués nàixer sense crosta el teu crit tot constant, Júlia, series una Dea. Tens tota la força dins la closca i has de ser-hi cada dia, cada segon. No deus res a ningú, i no en tens cap culpa, d'allò (de res), i aquesta invisibilitat preciosa teva em turmenta, em fa ràbia, de vegades, malgrat que l'estimi perquè és teva: em fa ràbia de vegades, perquè vull que brillis tota, perquè brillis tota i ho apagues, t'humiteges tu mateixa i aquest foc només ven fum. No et suporto quan t'enganyes, quan et vens a tu, fum, fum... En saps, de vendre't fum, però a mi no m'enganyes. A mi no. T'estimo, t'estimo tant! Ets com un salt. Ves a cada segon. Besa. Aquesta força no l'amaguis, no l'apaguis. Et pots implicar i a la mandra (que només és por), calar-hi foc. Ho saps, saps que ho saps i aquí estic per ser un record, un post-it. T'estimo molt i t'ho dic poc, per això escric, perquè hi crequis, i hi creiem encara més si ho repetim: un mantra. Jo et vull segura, ben segura que tens molt a dir, molt a fer. T'escric, ara, com quan t'explico contes, com quan et faig cançons i les vols tornar a sentir. Com quan et faig petons i els vols tornar a sentir. Tant de bo et llegissis sempre, cada instant, això. Llegeix aquesta carta quan et privis de tu, perquè jo et vull tota, tota sencera del matí a la nit i de la punta del dit gros del peu a sota terra, al ventre del món i al final de dalt del cosmos, i que no en tingui mai, de final, per favor! Això ho ignoro, però tu sí que ets infinita. Tu sí. Arrela't fort, de tu a tu, i construeix, i fes la vida teva. Jo hi seré, jo hi soc sempre perquè et veig la llum i tot el temple. Som la casa blava dels llençols marins, Júlia. Recorda't del que ets tu, i creu, que ja saps que viurem sempre. Construeix la mar i implica't, Júlia.

T'estimo de mi.

PS: Júlia

Finalista (categoria sènior)

A las orillas de tu oasis

Samuel del Amor Macías

Benidorm (Alacant)

¡Querida Alexandra!

Te escribo esta carta en los jirones de mi piel, abrasados por este sol devastador, cuajados por el frío intenso de las noches del desierto. Soy el único superviviente de esta desgracia. Pocos días de vida me aguardan, y tú siempre presente en mi memoria: fértil por mi férrea voluntad, agónica por la realidad de las circunstancias.

A la avioneta le falló un motor, y la angustia no me ha abandonado desde entonces. Solamente la achica tu recuerdo: cuando apareces como un espejismo en lo alto de las dunas lapidando con tu belleza la grandiosidad de este vacío, y yo postrado a tu cordial magnificencia... Pero el aullar de algún animal o fantasma me ancla de nuevo a mi patíbulo de alacranes y coyotes.

No puedo caminar, no me queda agua, y sé que con una gota de tus labios resucitaría. Mi pierna rota por tres sitios, y mi corazón hecho añicos. ¡Qué ironía morir así! A pocos kilómetros de tu campamento: quise sorprenderte en este rincón de África, donde despliegas tu inmensa compasión al servicio de enfermos y moribundos; y yo, que ahora la necesito de urgencia, solo dispongo de un souvenir lejano de tu último beso: marchito y desgastado en el linde de mi imprudente locura.

¿Por qué ocurren estas cosas? Me río por primera vez... Y ahí asomas de nuevo, al crepúsculo, con tu uniforme de gala estampado en perfume de lavanda, perceptible desde mi sepultura. Me sonríes, entre rizos de mar y perlas de espuma disfrutando los ribetes de tus pisadas...

... Y cuando tu sombra ciega mi ilusión, me doy cuenta de que es la muerte dulcificando mi final.

Te quiero.

Tu amante en la agonía

Finalista (categoria sènior)
Vell amor, amor nou
Mercè Gironella Lleida
Segur de Calafell (Tarragona)

Vell amor,

T'estimo, i encara que et tinc al costat, t'enyoro, no saps com. Enyoro les nostres xerrades, les nostres rialles, el teu alè a l'orella xiuxuejant t'estimo, els nostres moments més íntims. Enyoro les teves carícies i la calor dels teus braços; els teus braços, la seguretat, la tendresa, el refugi, la meva llar.

El món s'ha fet petit al teu voltant. Aquell en què tu vius i tu tan sols saps què hi passa. La vida, aquesta vida que hem construït plegats, ja no és la mateixa, tu ho has oblidat, jo no sé si la visc o la vaig morint a poc a poc.

Aquesta maleïda infirmitat ens ha apartat de tot, de l'amor carnal i passional, ha esborrat del teu cervell tots els records que hem forjat durant tants anys. Aquesta malaltia que t'ha allunyat de tot i de tots, que a vegades et torna infant i a voltes vell, però sempre tan indefens, aquesta malaltia que no vull ni anomenar i que et fa petit i alhora t'engradeix.

Encara que és inútil, et parlo de la nostra vida, t'explico la nostra història, la família que hem format. T'ensenyo fotografies, sempre amb l'esperança que s'encengui una llumeta dins teu i a vegades, molt poques, cada cop menys, els teus ulls s'aneguen de llàgrimes. Llavors m'agafes la mà i m'he de mossegar els llavis i reprenem les ganes, perquè el meu cos s'escarrifa i sent sensacions d'antany.

Com m'agradaria endinsar-me en el teu pensament i esbrinar junts, com sempre havíem fet, com fer més lleuger aquest patiment que ens consumeix. T'agradaria comprovar que deixes una fonda empremta en les personnes que t'envolten i t'estimen, i que han après de tu aquesta manera diferent de viure la vida. Inclús ara ets un exemple a seguir. La teva serenitat i el teu saber estar encara estan intactes, de moment.

Vell amor, t'estimo, des d'aquell dia que ens vam conèixer, d'aquell primer petó, d'aquell primer despertar al teu costat, d'aquell sí que ens va unir per sempre. Jo estava segura i em sentia valenta perquè tu eres la persona forta que podia amb tot, la que no davallava

mai, i ara hem canviat els papers i he hagut d'aprendre a viure agafant les regnes de les nostres vides.

Amor nou, el que m'està ensenyant un nou camí, el camí per ajudar-te, el que no em deixa viure de records i em fa ser forta per viure aquest present, sense passat ni futur, pas a pas, minut a minut. L'amor que m'ajuda a sobreviure cada dia i a no rendir-me. El que m'omple de calidesa, d'afecte sense límits, el que no és interessat. Aquell que em fa ser per tu el que tu vols que sigui, la mare, la filla, l'esposa, la desconeguda. El que m'ajuda a allitar-me cada nit i a despertar-me cada matí, el que fa de les teves absències els meus records.

No sé quant de temps ens queda junts, no sé com es comportarà la vida amb nosaltres. Jo tan sols demano un minut més que tu, un minut més per no deixar-te sol, perquè no et trobis més percut del que estàs, perquè encara que no la recordis sigui la meva cara l'últim que mirin els teus ulls.

Tu sempre deies que érem un de sol, però no, ara ho veig clar, sempre hem estat i serem tres: tu, jo i l'amor al mig de tots dos.

Sé que no la llegiràs i si ho fessis no entendries res, però el meu cor necessitava dir-te que sempre t'he estimat i sempre t'estimaré.

Vell amor, amor nou, amor meu.

Finalista (categoria sènior)
Gracias
Nerea Zubia Rodríguez
Deba (Guipúscoa)

14 de marzo del 2022

Hola mi vida,

No hay día que no recuerde el momento que llegaste a nuestras vidas, 21 de junio del 2018 a la 1.15 de la madrugada. No fue nuestro parto soñado ni mucho menos, pero fue esa cesárea de urgencia lo que cambió nuestras vidas para siempre.

Las primeras horas fueron horas de incertidumbre, miedo, rabia, lloros... el no entender que te pasaba, y el no saber si saldrías adelante nos atormentaba y nos transportaba a ese mundo inexistente donde parece que estás viviendo una pesadilla. Ese tele-transporte que sucede cuando te pasa algo malo o duro en la vida, ya sabes, así nos sentíamos tu padre y yo al principio.

Y sí, la pesadilla se hizo realidad cuando nos comunicaron que no saldrías de allí. Aún recuerdo la cara de la médica que nos dio la noticia. No te imaginas hija lo que pudimos llorar y gritar en ese momento.

Pero entonces teníamos dos opciones. La de cerrar los ojos, llorar y pasar las horas esperando a que te fueras; o pasar todas esas horas contigo, acompañarte en tu corta vida y hacer de ese día el día más bonito de nuestras vidas.

Y así fue, ¿verdad pequeña?

Nos sacamos muchas fotos, te cantamos canciones, y te explicamos lo que nos había sucedido; una transfusión feto-materna en la semana 39 de gestación. Toda tu sangre la cogía yo y cuando te sacaron tenías una anemia muy grave y tus órganos fueron dejando de funcionar poco a poco. Suceden muy pocos casos y nos tocó. Pero eso no nos iba a impedir vivir tu vida lo mejor posible.

¿Te acuerdas como tu padre te pintaba los pies y las manos para poder llevarnos tus huellas? ¿Y cuántos familiares y amigos vinieron a conocerte? Tenemos muchísimas fotos. Ama y Aita no salen muy bien de la hinchazón de haber llorado, pero tranquila que tu estas perfecta en todas las fotos, eres preciosa. Si podría estar contigo en brazos todavía te juro que seguiría en esa misma postura, aunque me tiraran los puntos y me dolieran los brazos.

Tus padres nos quedamos con la paz de que te fuiste de la mejor manera posible, con nosotros arropándote, y esperamos que tú también recuerdes así tu corta vida.

Te echamos muchísimo de menos y no ha sido fácil aprender a vivir sin ti. Esperamos que tengas una infancia muy feliz, y gracias por mandarnos al personaje de tu hermano y al

bebé que viene en camino. Sigue cuidándonos como lo has hecho hasta ahora pequeña. Siempre serás nuestra hija mayor y nuestro ángel de la guarda.

Gracias a ti hemos aprendido, que por muy corta que sea la vida, puede ser una vida maravillosa. Y que debemos disfrutar los buenos momentos y quedarnos con ellos, ya que son los que se quedan para siempre.

Tú no viniste a aprender, viniste a enseñar.

Gracias Nora, te queremos.

Hasta pronto.

Ama

Finalista (categoria sènior)

Al meu amor de teràpia

Joan Llobell Llobell
Teulada (Alacant)

Estimada,

Hui he tornat a seure en l'habitació tres-cents onze. La mateixa on hi havia aquells peixets que ens feien oblidar i cobejar l'esperança. Allí ens coneguérem, entre proves i cullerades de caldo de lluç dessaborit. Els dos xicotets, sense saber gairebé res del que ens estava passant, però segurs que gaudiríem junts. La primera nit no fou estranya. A l'igual d'altres nens o nenes em preguntares si la vida era dura entre bates blanques. Jo, més experimentat, et vaig respondre amb un tímid "no".

Passats els dies, després de dues mirades, decidírem baixar a les engrunsadores que es veien des del teu llit, allí ens ho vam dir. Les mire i recorde com apressadament et diguí "t'estime" i tu respongueres "jo també"". Sols havien passat cinc segons i set dies i ja érem junts.

Somric. Tants bons records, tan intensos com fugaços. Però em ve a la memòria aquell dia en especial, ja saps, aquell en què sense pensar diguí "però si et posen un cor nou... encara m'estimaràs?", i, amb la mateixa innocència, tu em respongueres "doncs, espere que sí".

T'escric aquesta carta per dir-te que estigues on estigues, jo sí seguisc estimant-te de tot cor i sé que tu també ho fas. Vull dir-te que estic vivint el nostre particular somni. Amb ulls d'heroi puc observar, assegut al llit que feliçment ha deixat el darrer nen, aquests paratges tristes que ens van fer tan feliços.

T'estimaré sempre!

Finalista (categoria sènior)

Refer l'ahir

Pseudònim: Rebeca

Figueres (Girona)

Estimat,

Ja imagino la teva expressió d'estranyesa quan, a l'hora d'anar a dormir, descobreixis aquesta carta damunt del capçal del nostre llit. No sé si et privarà de somniar, de participar en aquella dramatúrgia nocturna espontània i incontrolada, que fa que el sentiment d'identitat s'alieni i es dissolgui. Saps que he sortit de viatge, però, quina reacció t'haurà provat trobar la missiva; potser t'ha abordat el temor que en ella et digui que et deixo? Últimament, els nervis afloren al nostre verb abocant paraules agres que no sabem com endolcir després. Quan els fills eren petits, salvàvem fàcilment aquests esculls entre les moixaines tendres dels nostres infants i l'apropament dels rostres. Recordes que ens cercàvem tàcitament els llavis; un contacte que ambdós desitjàvem. Ara ja no podem tenir els nostres fills en braços, aquella carn de la nostra carn, tendra i setinada, s'ha convertit en faccions d'home i de dona, branques de l'arbre que units vam arrelar.

A vegades, l'aire es refreda entre els cossos i també entre les ments; és com si una cleda ens impedís l'atansament. Avui, però, mentre feia les maletes per partir al Congrés Lingüístic, quelcom dins meu em feia sentir l'enyor de tu en un allunyament preliminar. Mentre plegava el vestit verd que em vaig posar pel sopar del nostre penúltim aniversari, em revenia l'amanyac dels teus ulls sincers i nostàlgics lluent de la manera que brillaven antany quan m'hi emmirallava. I he sentit recança d'haver de marxar i he començat a notar la fredor de l'absència, abans que es produís.

Són tants, cinc dies, quan l'atmosfera està enrarda pel desencís? He agafat el paraigua perquè he imaginat que, com sol passar sovint, plouria al bell país de l'eterna pluja. Llavors he recordat, amb enyor, la primera vegada que vam anar-hi junts. També plovia –no fas memòria? Una roina molt fina que mullava els joves rostres espurnejants, àvids per descobrir la sensació lliure del freqüent de la pell en la cerimònia, sempre eterna, del primer acostament, ben lluny de mirades conegeudes. Gairebé ens semblava que París havia esdevingut per a nosaltres una illa paradísica de les que només troben els qui saben volar, lluny de l'estrepitosa marea de l'existència, ben a prop del mar de la passió. Ens prometíem amor etern amb la més sincera disposició i no sabíem llavors com és d'ardu el camí de l'amor i com s'ha de ser de coratjós per superar els impediments que barren el curs definit.

En aquests moments, m'adono de la força inconscient de la joventut. Crèiem que l'eternitat era un temps sense escissions, un temps sense començament ni acabament. No sospitavem, llavors, que aquesta era la idea irreal del paradís, ni preníem consciència del fet que els dies, a la terra, tenen un principi i un final. Només en la comunió dels sentits podíem creure en aquest pensament sublim que ara se'ns mostra desdibuixat. Durant molts anys, van conrear, amb somriures i amanyacs, l'hort del nostre particular paradís, d'aquest centre primordial, únic per a nosaltres. Seguint les premisses que eren en el si del

cor, elles ens marcaven ell camí. Conreàvem, com dos jardiners amatents, aquelles flors que desprenen perfum de bonança, especialment les que naixien en la parcel·la, constantment regada, dels nostres fills. Ens aplicàvem en la seva educació com l'escultor que modela la seva gran obra d'art i ho fèiem de manera senzilla llegint les directrius del seny.

Amb tot, no sé –si justificat o no– quelcom va començar a patinar, a moure's en el nostre caminar, a inquietar-nos i a causar-nos desassossec. Fins al punt que aquest neguit semblava que no pogués anar més enllà. Massa boira ens ha envoltat. La nostra vida era repleta de possibilitats que sembla que hem anat esgotant amb els dies, amb el temps, fins a l'últim extrem i arrel. En moments de crisi la vida apareix al descobert, desemparada, fins a causar-nos veritable rubor. Si n'analitzem les causes, probablement ni tu ni jo no hem estat prou impertorbables en el seguiment de les pautes que ens vam prometre respectar. Últimament, ens hem tancat a una realitat que fa que estiguem en suspens cercant la transcendència de quelcom important que pugui sorgir fora de nosaltres, lluny d'aquest ens tan indestructible que havíem construït.

Avui, que haig de marxar, reflexiono sobre els dies i les nits que m'has donat i em pregunto si has rebut tu tant de mi. Fent acte de contrició et diré que, darrerament, dubto de si he estat només testimoni passiu del teu lliurament o si ens hem alçat junts amb les mateixes ales. Reconec que jo mateixa m'he encerclat i no he deixat que t'apropessis en aquest espai meu tan malenconiós que han propiciat les primeres arrugues i la por de no comparèixer als teus ulls tan dolçament tendra com em feien sentir el freqüent de les teves mans. La meva joventut ha decaigut i em trobo encallada en la roca pesada del temps. L'esguard adreçat cap al llibre que llegeixes –Berlín, la caiguda: 1945– se m'humiteja i sento la música de tantes coses que hem compartit que m'avergonyeixo del meu estat anímic tan anquilosat en aquests mesos del nostre incipient hivern.

Ara que estic a punt de partir, veig ben clar que ni la meva tasca de mare és acabada, ni la meva labor de companya eterna fineix aquí. Els fills viuen a la casa del demà, però encara els podem ajudar amb el gruix del pòsit de les experiències. I el nostre amor... què et diré del nostre amor? Penso que encara els vents d'Eros poden dansar amb nosaltres. Durant un temps m'he sentit buida. Ja sé que tu –company de vida– no pots curullar la meva buidor, però sí la meva necessitat. Ja veus, estimat, en la foscor d'aquest dia solitari, a punt de marxa, ja t'espero.

Aquests dies, a París, escoltaré les conferències, però ompliré el meu cor del teu silenci esperant que em vinguis a rescatar. No tardis! Al Montparnasse Hotel trobaràs les claus del meu cor desitjós d'obrir-se novament a tu. Al marge de la conjectural absència, he descobert que noves melodies poden néixer en nosaltres i ajudar-nos a descobrir, plegats, prodigis afaiçons per tu i per mi.

T'espero!

Rebeca.

Finalista (categoria sènior)
Cartes a Inés. Onades d'amor.
Lluís García Alucha
Sitges (Barcelona)

Em venen onades d'amor cap a tu.

No, no. No són cap a tu...

Són cap a nosaltres.

Abraço aquest amor tan preciós, inesperat, lleuger i fàcil al mig de l'intens soroll d'aquesta vida boja.

Sí, sí. L'onada d'amor no és cap a tu. És cap a nosaltres. Sense cap mena de dubte.

És cap a la vida. Cap a l'univers que ha fet que dues ànimes dolgudes que no havien trobat l'amor en les seves vides, per fi ho han aconseguit. Per cert, en el moment més inesperat, quan menys s'ho pensaven, quan menys ho esperaven, inclús quan ja, ni tan sols, el demanaven.

Ha estat quan l'univers ho ha decidit. En el moment just. El moment adequat. El moment perfecte. El moment.

Em venen abraçades d'amor constant que ens envaeixen a tu i a mi enmig d'una bogeria que ens fa encara més forts.

T'estimo, amor meu. Gràcies per ser com ets. Mai hauria pogut imaginar un amor com el nostre. Si m'haguessin demanat un desig mai hauria pogut reflectir amb paraules el que estic vivint. No ho veia ni tan sols imaginable.

Amor correspost. Parella adequada.

Tu i jo.

Sense més.

Sense aferraments.

Amor que dona l'essència de la vida. Amor en essència.

Que el soroll de les nostres ombres passades només sigui present per fer-nos conscents de les nostres mancances. Per donar-los la volta i créixer encara més en aquest entorn confús i hostil.

Abraço la vida i a tu com a parella de vida, perquè encara que no ens trobem en el mateix moment vital ens trobem en la mateixa freqüència de vida i amor.

Tu i jo.

Sense més.

Ets la meva companya. Ets la meva mestra. Ets el meu amor.

Abraço el nostre amor perquè és ell qui m'ensenya i m'enpeny a caminar junts. Caminar des de la llibertat, des de la no rigidesa. Des de la voluntat de voler acompanyar-nos. Des de la felicitat. Des d'un amor ben entès i pur.

Amor que de segur haurem de mimar, cuidar, estimar.

Sí, sí, això mateix: estimar el nostre amor. Estimar l'estima.

Que els nostres passats, les nostres pors, les nostres mancances no l'emprenyin.

No sigui que el trenquin, no sigui que el rompin. No sigui que s'encarreguin de fer un trencadís on no cal. No és que no calgui, és que no té cap sentit. Només el de deixar-se arrossegat per l'entorn passat. Per allò que cap bé fa, però que alhora el tenim incrustat, i no sabem ben bé com fer-lo fora.

Però això serà feina nostra. I de ningú més. De nou: tu i jo.

Sense més.

Encara que estic ben segur si tindrem la consciència i el valor per fer-ho. Sí, valor.

Per cuidar l'amor, s'ha de tenir Valor. Sense cap mena de dubte. El tindrem, amor? Sí?

T'estimo, amor meu.

Gràcies per ser com ets.

Gràcies pel teu amor.

Gràcies per voler caminar junts.

Gràcies per les teves precioses intencions.

Gràcies a la vida per fer que dues ànimes boniques es trobin, s'estimin, es desitgin, per sobre del soroll incert de la vida.

Gràcies, Inés.

Gràcies, amor meu.

Luis Coaching

El teu company de tren a l'inici. La teva parella de vida, al final, sempre, si tu vols.

1r premi (categoria júnior)

Carta sense futur

Júlia Aran Gutiérrez

Vilassar de Dalt (Barcelona)

Estimada Núria,

La literatura sempre ha sigut el refugi de la veritat, el lloc on les paraules s'alliberen de la presó del significat. Per mi, sempre ha sigut la trinxera, un lloc segur des d'on detonar les meves paraules a distància, per així no tremolar en mirar-te.

La veritat és que per molt que el seny m'ho demani no puc parar de pensar en la convenció de Sitges, en la nostra dolça trobada vora el mar, en les nostres converses de catedràtics retirats, que ja amb la seva vida feta poden dedicar-se hores a comentar temes sense cap pretensió d'utilitat. Dos vells asseguts sobre les roques i mirant el mar, sabent que valem més pel que hem sigut que pel que serem. Doncs, té sentit ni tan sols pensar en l'amor? Si l'amor és il·lusió, projecció a futur, l'amor sempre és el principi de quelcom i nosaltres ja fa temps que només vivim finals. Però la veritat és que, arriscant-me a pervertir el significat de la paraula, jo, per tu, sento amor, Núria. Ho vaig saber un cop que entre conversa i conversa vas somriure. Malgrat l'aparent insignificança del fet, a vegades l'amor es revela simplement en una mirada estranyament conscient enfront una situació quotidiana.

I sé que per molt que potser el cor t'ha donat un bolc durant un instant d'egoisme, al final d'aquesta frase ja estaràs pensant en el Tomàs i l'Eulàlia i en què pensarien ells dels nostres moments d'intimitat. Segurament si t'hagués dit l'evident cara a cara hauries fingit escandalitzar-te i m'hauries dit, vocalitzant massa i potser un parell de cops, els anys que tens i per què això que dic jo és una bogeria inacceptables. Però saps, Núria? Com bé dius tenim prou intel·ligència i edat com per girar la cara a la veritat, i fes-me cas que ho he intentat, he girat la cara a aquesta situació i m'he retorçat tants cops com ha passat pel meu cap la idea, doblegant-me interminablement, potser, per tal de crear un laberint dins meu que impedeixi al cor sortir a respirar a la superfície.

No obstant això, a vegades la veritat arriba a tu de forma inevitable. L'altre dia va ser el trenta aniversari del meu casament amb l'Eulàlia. Estàvem sopant amb tota la família i en

el fulgor de l'alcohol tots ens van demanar a l'uníson que ens féssim un petó. Feia almenys cinc anys que no la besava. Vaig pensar que aquell petó, arrugat, fred, forçat i convenient, va ser l'epítom d'un matrimoni que, sense odi ni amor, ja només sobreui del record i de la conformitat de qui té una vida estable i por al canvi. I sé del cert per les teves cartes que et succeeix quelcom semblant amb el Tomàs.

No tinc dret a demanar-te que actuïs o canviïs res, seria egoista, però crec, Núria, que per molt vells que siguem tenim dret a parlar d'amor, a reconèixer aquella brillantor quan ens mirem als ulls. Malgrat les circumstàncies, agraeixo les nostres converses inesgotables, els esmorzars entre hores, les ànàlisis improvisades de l'arquitectura dels llocs, els riures, les teves ironies en les quals sempre deixaves una pista de la veritat. Agraeixo, almenys, en aquests anys d'absència, haver viscut l'experiència de l'amor.

Francesc

Finalista (categoría júnior)

Pour Mon Amour

Thaïs Soler Riba

Calafell (Tarragona)

Hola.

Seguramente te sorprenderá el hecho de encontrarte una carta sin remitente pero, hay algo que quiero decirte. Por desgracia no tengo el valor para decírtelo en persona, ya que soy muy tímida y, aunque ahora no lo sepas, me conoces, sabes cómo soy y que no tengo el valor suficiente para hacer o decir ciertas cosas.

No sé si cuando sepas quien soy, corresponderás a lo que siento pero, tengo que intentarlo. Aún recuerdo cuando te vi por primera vez; recuerdo que esa vez tú me miraste con tus ojos azules, fríos como un témpano, que chocaron como electricidad por todo mi ser. Ese fue el inicio de todo lo que llevó. Recuerdo que ese día, tres de noviembre de hace cuatro años, estaba en mi clase de siempre, no había nadie más que yo sentada en mi pupitre, al final de la clase con mi libro favorito en la mano, cuando de repente tú abriste la puerta de golpe, causando un estruendo y haciendo que nos miráramos fijamente. No dijiste nada, solo te sentaste en tercera fila e hiciste como si yo no existiese o no estuviese ahí, contigo. Te estuve observando por horas, tus gestos, tus movimientos, tus sonrisas, tu forma de fruncir el ceño cuando no entendías lo que estaba explicando el profesor, me encantó todo eso de ti. Ese día, se me pasó volando...

También, aunque suene raro, recuerdo la primera vez que me hablaste, fue un mes después de tu llegada, el profesor de literatura nos mandó a hacer un trabajo sobre el libro "Solitud" de Víctor Catalá. Recuerdo que me dijiste que no te habías leído el libro y que ni siquiera sabias quien era ese autor, tú pensabas que yo me reiría como lo hubiese hecho alguno de tus amigos, pero no me reí, solo te dije: no pasa nada, yo me lo leí hace un tiempo y aún lo recuerdo. Tú me miraste sorprendido, ya que era un libro muy largo, yo solo enarqué mis labios en forma de una pequeña sonrisa tímida. Ese trabajo salió muy bien, tu labia al hacer la presentación oral me encantó y me pareció muy sexy. Cuando acabamos la presentación y el profesor nos dijo la nota, la cual era un 10, tú me abrazaste con mucha fuerza y me diste las gracias. Creo que ese fue el principio de mis sentimientos.

Dejando eso de lado, no me volviste a hablar más de lo que era necesario, como saludarnos cuando tú entrabas al aula después de mí. Me sentí muy deprimida por eso, pero lo superé, no me rendí, y sé que aunque tú rechaces los sentimientos que he escrito en esta carta, no lo voy a hacer.

Después de que no me hablara por un mes y medio, un día, en el patio de la escuela, te acercaste a mí, yo pensaba que ibas a otro sitio o a hablar con alguien que estaba cerca, porque por supuesto, a mí no me ibas a hablar. Pero, por suerte para mí, te me acercaste y me hablaste. Me preguntaste el porqué de mi soledad cada día. Yo te contesté que siempre estaba sola porque no tenía amigos, nadie querría hacerse amigo de una "empollona" como denominan todos. Para mi sorpresa, tú me dijiste que serías mi amigo y que pasarías los ratos libres conmigo.

Tiempo después nos empezamos a ver por las tardes también. La primera vez que nos vimos una tarde, recuerdo que quedamos en un parque cerca del instituto, y de ahí nos fuimos al cine a ver la película de "Fast and Furious 9", cuando salimos, nos pasamos lo que quedaba de tarde hablando de la película. Cuando llegó la hora de separarnos, estaba muy triste, ya que no me quería separar de ti.

A partir de ese día, nos hicimos muy cercanos, casi inseparables, como los mejores amigos que éramos. Quedábamos todas las tardes que podíamos, siempre que nos veíamos, corríamos una aventura distinta, ya fuese ir al bosque, al cine, a comer o simplemente quedarnos en el mismo parque donde quedamos la primera tarde a hablar.

Y así pasaron los años, pero, ya no quiero ser tu mejor amiga, me he cansado de estar siempre a la expectativa de lo que vas a hacer o decir, así que haré de tripas corazón y lo diré yo: ¡Me gustas! Desde hace mucho tiempo, y ya no sé qué hacer con estos sentimientos, así que por favor, aunque tus sentimientos no sean correspondidos, aunque me llegues a odiar por lo que acabo de escribir, por favor, no me dejes a la espera de una respuesta por mucho tiempo.

Te quiero .

Finalista (categoría júnior)
Amor tóxico
Azahara Casanova Quirós
Cunit (Tarragona)

6/03/2022

Te escribo esta carta porque necesito encontrar mi voz, esa voz callada, asustadiza, una voz susurrante y tantas veces silenciada, pero mi voz.

Después de tanto tiempo a tú lado, me cuesta mantener mis ideas en orden, el miedo me acompaña en cada paso que doy y no consigo vislumbrar un trocito de mí, no puedo ver donde terminas tú y comienzo yo.

¿Quién soy yo? ¿Qué música me gusta? ¿Cuál es mi estilo de vestir?

Mal, lo haré mal, seguro que no estoy a la altura, no valgo nada, me merezco lo que me pasa.

Estas son ideas grabadas a fuego en todo mi cuerpo por ti. ¿Cuándo el amor se convirtió en dolor, en esa necesidad enfermiza?

Dios sabe que te quiero con todo mi ser, mi corazón es tuyo aunque tus besos mataban yo estaba dispuesta a morir de amor.

Pero ya no, ¡Basta, necesito alejarme de ti!

Voy a comenzar a quererte, valorarme y respetarme por encima de todo, por encima de ti. Porque para saber decir yo te amo, primero hay que saber decir yo.

Te pido por nuestro amor que respetes mi decisión, necesito aprender a quererte y respetarme. Esto para mí será un desafío, una cruel mirada a la realidad y contigo a mi lado no lo puedo hacer.

Te deseo lo mejor

Finalista (categoria júnior)

Arran de tu

Víctor Moreno Oller

Barcelona (Barcelona)

Estimada Paula,

Recordo el primer dia de classe de primer de l'ESO en què tu vas arribar. Eres molt extremada, i nosaltres no estàvem acostumats a això. Tots érem i vestíem molt normalets. Però tu eres diferent. Vas portar aire nou. Des del primer dia vas cridar l'atenció de tots, i fins i tot la meva, encara que no t'ho vaig mostrar.

Eres bastant esvalotadora. T'agradava expressar-te i que no et fessin callar. T'agradava donar la teva opinió i que se t'escoltés. A més eres trapella i divertida. Tu vas portar l'alegria a la classe. I encara que als *profes* no els feia gaire gràcia, jo de seguida vaig veure en tu que eres intel·ligent per la teva rapidesa de pensament i resposta. T'agradava interrompre la classe per dir ximplerries. Eres massa intel·ligent i t'avorries, per això no paraves. El teu cervell sempre estava ideant bromes, excuses, interrupcions, poca-soltades... Gràcies a les teves bogeries i entremaliadures teníem històries divertides en el nostre dia a dia.

Des que vas arribar tenia l'objectiu que a la fi de curs ja t'haguères penjat de mi. Recordo que amb la teva aparició m'empolainava més, i fins i tot vaig començar a fer esport i innombrables esquats i flexions per millorar el meu aspecte físic.

Recordo que a tu t'encantava un grup de música indie i jo l'escoltava per estar en la teva mateixa sintonia. Ho fèiem molts de nosaltres. La veritat és que particularment a mi no m'agradava gens aquella música, però vaig acabar aprenent-me les lletres per connectar més amb tu. El que es fa per amor! Innombrables cops em veia fent coses ridícules per cridar la teva atenció, coses que no solia fer. Però aconseguies que tots et seguissin en les ximplerries i en les coses serioses també. Tenies poder de seguiment. Eres líder.

Mirant enrere, penso que treies la part divertida de tots. Arran de tu, la classe era més alegre. L'adolescència és per fer bogeries i transgredir una mica la norma i tu n'eres l'artífex principal, i amb això ens diverties. I mai t'importaven les conseqüències. I alguna vegada la classe també et seguia amb alguna de les teves entremaliadures.

Recordo que els *profes* et renyaven perquè picaves el pupitre com un tambor, dibuixaves d'amagat encara que els *profes* ja ho sabien, feies la pallassa, xiuxuejaves a la classe...

I bé, doncs, amb tot, ja saps que em vaig enamorar de tu. I tu vas fer evident que també senties el mateix el dia que vas entrar al vestidor de nous amb el teu pintallavis i vas dibuixar en els miralls un cor amb el meu nom. Quan jo, finalment, instat pels meus companys, vaig entrar al vestidor i ho vaig veure, sabent que havies estat tu, em va fer certa vergonya, però no hi havia dubte, entre nosaltres ja existia quelcom més que amistat i tu m'ho vas fer saber així. I vaig començar a descentrar-me una mica, perquè vam començar a compartir les bogeries.

Recordo també que a classe menjaves piruletes de maduixa amb forma de cor d'amagat per fer-me saber que jo era el teu amor, i em tornava boig quan et veia llepar-les. T'agradava provocar-me.

Recordo també que la professora de socials et tenia mania perquè eres entremaliada. Em ve al cap especialment el dia que et va enviar al despatx del director perquè va dir que estaves copiant en un examen, ja que tenies una nota al teu estoig. Recordo que al cap de poc vas entrar de nou a classe amb el director, i aquest va agafar el teu estoig i en va treure una llista de la compra. La cara que se li va quedar a la *profe* per haver-te acusat sense haver-ho comprovat va ser dramàtica. Però la jugada va ser teva perquè no et vas defensar davant d'ella, vas voler posar-la en evidència davant del director. Recordo que des d'aquell dia la *profe* et consentia més estupideses a la classe. Sara 1 – *Profe de Socials 0*. Li vas marcar un golàs.

Recordo també que, quan en algun trimestre la professora de literatura ens deixava escollir algun llibre de lectura, tu escollies llibres molt estranys i la *profe* remarcava que aquells llibres eren mala influència i que condicionaven per a pitjor el teu comportament. Però tu la rebaties i al final els llegies.

I ara que escric aquestes línies, he buscat en un àlbum la foto de final de curs de primer i m'he partit de riure tot sol al veure la ganyota que vas posar per sortir a la foto. Recordo que el tutor et va renyar dient que eres el punt discordant, que havies arruïnat la foto als teus companys. Però la veritat és que tots vàrem riure moltíssim, i ara que l'he agafat novament continuo rient sense poder parar. Eres la llet en vinagre! I el més fort és que els anys següents vas fer el mateix.

I per tot això em vaig enamorar de tu, i en el dia d'avui, que estem a quart, seguim com a parella i continues alegrant tots els meus dies. I no em penedeixo que despertessis en mi el meu costat de bogeria, perquè des que vas aparèixer em vaig tornar menys esquerp i tenia més alegria de viure. I malgrat tot, mai m'has desviat del camí dels estudis, perquè t'importa que tot em vagi bé i t'esforces per mi. I et vull donar les gràcies per tot, per ajudar-me a estudiar, perquè ets tan intel·ligent, per ajudar-me a riure més, per fer que els meus dies tinguin tants moments feliços al compartir-los amb tu... Per tot i més.

Ets l'embolic més entremaliat i divertit en què m'hagi pogut ficar. I per molts anys més de bogeries!

T'estimo.

Finalista (categoria júnior)
Sentiments Escrits

Laia Altimira Soriano
Granollers (Barcelona)

Hola,

Suposo que no esperaves rebre una carta meva, però el fet és que em veig obligada a escriure't, perquè no em veuria capaç d'expressar tot el que sento i et vull dir davant teu.

No crec que siguis conscient del que despertes dins meu. És una barreja de sentiments que no sé descriure i que mai ningú m'ha fet sentir. Ara mateix ets la persona en qui més confio i la que més confort em transmet. Mentiria si et digués que et desitjo des del primer segon en què et vaig veure, però això és igual, perquè el que de veritat importa és que ara sí que és així. No voldria estimar a ningú altre. L'amor no tindria el mateix sentit. Gaudeixo de cada moment que passo amb tu. I estic desitjant créixer al teu costat.

La teva olor, els teus cabells despentinats, la teva rialla i la teva mirada intensa... les tinc gravades a la ment. A vegades, quan estic a classe o a punt d'adormir-me, hi penso i un discret somriure se m'escapa de la boca, i desitjo que ningú m'hagi vist i pugui arribar a pensar que estic boja.

No et demano que m'escrigis ni que et sentis obligat a donar-me una resposta immediata. Tan sols volia que ho sabessis, i volia ser jo qui t'ho digués, no pas algú aliè.

T'estimo.

Elisabet

Finalista (categoria júnior)

Hi corre la pena

Bruna Gómez Catà

Llorenç del Penedès (Tarragona)

Estimada Gina,

Les parets estan caient i la gent va marxant. Cada cop en quedem menys, al poble. Se sent tot més buit, més trist. Hi corre la pena.

Vaig rebre la foto que li vas fer al teu cos, no l'havia oblidat, però m'agrada poder-lo veure i acariciar-lo, encara que tu no ho notis.

Ahir a la matinada vaig sentir la mare plorar a la cuina. Ja tenia insomni abans que comencés tot, però ara dorm amb els ulls oberts, i terroritzada. Però mai plora, la mare. Gina, què haig de fer? Cada dia miro de reüll les maletes, i no sé si omplir-les amb el poc que ens queda, venir a casa teva i que ens puguem estimar.

Ja no hi ha gats, al carrer. Continuo anant a veure el mar per deixar de veure el poble. Quan hi vaig penso en com era tot abans. Estàvem juntes. Ens estimàvem des de prop, ens cuidàvem.

Fa més fred, ara que som pocs, ara que no hi ets. El senyor que sempre passejava i s'ajudava amb el bastó ha marxat, no sé dir-te si va morir o va fugir. El mar no és igual, Gina. El mar també ha canviat. Ara mai és clar i està inquiet. No em deixa dormir. Ja saps que si el mar no descansa jo tampoc.

Els dies pesen i sense tu no sé on sostenir-me. Només em queda l'esperança de veure't, almenys per última vegada, i dir-te que t'estimaré fins al dia de la meva mort, fins al dia que tot desaparegui.

Si us plau, envia'm una foto del teu rostre, Gina.

Amb tot l'amor que es pot sentir,

Jo

Finalista (categoría júnior)

Último Adiós

Míriam Calderón Santiago

Sant Jaume dels Domenys (Tarragona)

Mamá,

No podrías llegar a imaginar lo muchísimo que me ha costado atreverme a escribir estas líneas, aún sin saber si tendré que retirarme del escritorio para tomar un respiro.

Este es mi último adiós, mamá, mi último adiós. La última vez que me dirigiré a ti.

Desde que te fuiste me paso los días imaginando que todo ha sido una pesadilla. Recreo una y otra vez ese maldito día y reescribo el final constantemente aún sabiendo que eso no cambiará nada, sabiendo que ya no hay manera posible de volverte a decir "te quiero" una última vez más. Mi cabeza está atrapada en aquel hospital y aún oigo a los doctores pidiendo ayuda para la habitación 204. Cualquier sonido me devuelve a ese lugar y no sabría contar la cantidad de veces que he soñado con esa sala de espera. Pero lo peor es que cuando vuelvo a casa sigo sintiendo que tú podrías estar ahí esperando para preguntar por mi día y me mata el saber que no será así.

Sabes mamá, aún conservo el último frasco de tu perfume preferido, el que no llegaste a acabar, y llevo siempre contigo aquel llavero tan feo que ganamos en la feria del pueblo el verano pasado. Me hace recordarte cada vez que abro la puerta de esa casa que has dejado tan vacía.

Papá y yo hemos estado un poco distantes desde lo ocurrido, hablamos muy poco y las pocas conversaciones que tenemos se hacen muy incómodas. Me he dado cuenta de cómo se aleja de todos y cómo intenta ocultar su dolor. Los abuelos, en cambio, no lo ocultan tanto. Cada vez que me ven cambian sus expresiones. Supongo que es entendible, les hago recordar a su hija. Todos cambian su actitud cuando están a mi alrededor y sé que desearían que no estuviera allí.

No quiero hacerte sentir culpable, no es nada de eso. Haberte perdido es algo que me dolerá toda la vida, pero el hecho de saber que por un tiempo tuve la suerte de tenerte junto a mí me hace saber que fui la persona más afortunada del mundo, aunque solamente fuera durante un tiempo limitado.

Jamás olvidaré el calor de tus abrazos ni el cariño de tus besos, pero sobre todo, por mucho tiempo que pase, no habrá un solo día en que no te recuerde. Siempre serás ese pequeño recuerdo y esa gran persona que me hará seguir adelante, esta vez por mi cuenta.

Mamá, sé que no leerás esto y que únicamente escribo para mí mismo creyendo que servirá de algo. Pero si de alguna manera estas palabras llegan a ti, quiero que sepas que te quiero y te querré con toda mi alma cada día de mi vida. Gracias por todo lo que has luchado por mí y nuestra familia.

Hasta siempre,

Thiago

Finalista (categoria júnior)
Estimada Georgina

Laia Farràs i Coll
Sentmenat (Barcelona)

Bon dia, cuca.

Avui tampoc t'he trobat al teu costat del llit. He intentat ignorar el buit i la fredor que hi havia sota les mantes, i gairebé ho he aconseguit, però llavors el teu record ha tornat a mi, com el fènix que reencarna de les cendres que un dia el van veure cremar. Porto gravat el teu somriure murri al cor. I els petons, aquells que desitjava que fossin eterns, però que van acabar sent tan eteris com el temps. M'ha semblat sentir la teva veu ronca al despertar —“Bon dia, vida. Amb què has somiat avui?” —, però tan sols es tractava del vent, que feia ballar les cortines. “Amb tu, he somiat amb tu”, li he respondut a la teva absència.

Ja m'ho vas dir una vegada, diria que fa un parell d'anys: “Estimar la pluja no és estimar les tempestes, estimar l'home no és estimar les seves barbàries, estimar la vida no és estimar la mort”. Ara entenc a què et referies. Perquè estimar-te a tu no és estimar les teves punxes; punxes que s'enfonsaven a la meva pell i em feien sagnar, punxes que em recordaven que les roses, per molt boniques que siguin, també poden fer mal.

Vull creure que, en uns mesos, de les meves ferides només en quedaràn cicatrius. Però, Georgina, la bala que vas disparar a traïció continua enterrada al meu pit.

Els teus crits encara ressonen per la cuina: “Ves-te'n! Ves-te'n i no tornis!”, “Ja no t'estimo, mai ho he fet”, “No saps del que soc capaç”. El ganivet de carnisser que vas empunyar amb destresa descansa sobre el taulell. No m'atreveixo a tocar-lo. Aquest mateix ganivet va tallar la teva pell de porcella, aquest mateix ganivet va fer caure les teves punxes, aquest mateix ganivet et va allunyar de mi. Sí, estimada, és el ganivet que vas pintar de vermell.

El dia que vas marxar, els núvols van tapar el cel.

Des de llavors que fujo dels malsons. Quan tanco els ulls, encara veig el teu cos inert al mig de la cuina, la teva pal·lidesa malaltissa. Llavis morats com lavanda i ulls cristal·lins i buits; eres el fantasma de la noia que jo havia besat.

Tot s'acaba, però la nostra història estava destinada a perdurar, a florir com el roser que vam plantar junts al jardí, i que ja fa setmanes que es va podrir.

Estimada Georgina: quantes vegades vas desitjar tallar-te les punxes? Si hagués pogut, ho hauria fet jo mateix. De totes maneres, mai vas voler ser salvada.

Ara enyoro escriure poesia a la teva pell, enyoro les nits de pors i els dies de consol, enyoro el teu riure juganer. T'enyoro.

Deixa'm venir amb tu.

Sempre teu:

El teu Jordi

Finalista (categoria júnior)

Un amor que hauria de cremar a la foguera

Anna Galisteo Ibáñez

Granollers (Barcelona)

Estimat Gerard,

Les teves paraules em van deixar un regust amarg. Igual que ho feien les teves mirades, igual que ho feien els teus petons. Vas fugir del compromís com qui escapa d'una guerra, i em vas deixar sola, al camp de batalla, amb armes de sorra i un escut malmès. Ara només queda un tímid caliu on abans havia cremat un foc. Jo no goso a tornar-lo a encendre, però sospito que vas ser tu qui el va deixar morir.

Tanmateix, encara que m'avergonyeixo de dir-ho, trobo a faltar la seva escalfor; aquell tendre sospir d'intimitat que va acaronar-me durant tant de temps i que ara sento com m'esgarrapa. El busco per tot arreu: en altres homes, en antics missatges, en el jersey que vas deixar a l'armari i que no has tornat per recollir. El foc que tant he cercat m'ha acabat cremant la pell i ara no reconec el seu tacte.

Sovint em ressegueixo els llavis intentant recordar el teu sabor. A vegades ho aconsegueixo, i durant uns instants, aquest sembla dolç i nostàlgic. Tot i això, tan aviat com el començó a assaborir, aquest torna a deixar-me un regust amarg. Igual que ho feien les teves mirades, igual que ho feien els teus petons.

Amb tu, el cicle del dolor és infinit, però jo no hi vull seguir girant.

Fins aviat,

Clàudia